

Mixnitz – Medve szurdok – Teichalm (2020. 07. 04.)

A Covid 19 járvány azt hiszem, minden sportkörzet szokásos programját felborította! A miénket is! Már régóta vártuk, hogy egyáltalán mehessünk valahova! Figyeltük a híreket a határnyitásról, folyamatosan egyeztettem a buszosokkal, és közben vártunk, hogy mikor nyit ki egyáltalán a szurdok. Folyamatosan toltuk ki az időpontot, míg végül sikerült! Megérte a sok várakozás!

Szokás szerint, szombat reggel a Városháza mellől indult a busz. Győrből kerülővel mentünk, hogy fel tudjuk venni a Mosonmagyaróváriakat is. A tervezett két megálló helyett egy hosszabb szünettel megoldottuk az egész oda utat. A határon is hamar átengedtek minket.

Mixnitzbe érve, a túrát előbb kellett megkezdenünk, mert a busz nem mehetett fel a parkolóba. Így legalább láttunk valamit a településből is! A Medve szurdokig vezető út helyenként elég meredek, ezért a csoport kissé szétszakadozott, de mindenki felért a bejáratig. Hiányoltam a táblákat, legalább félúton lehetett volna, nem csak a vége előtt öt perccel. Szinte sehol nem találni olyan kiírást, hogy hány km, csak az időt írják ki!

Mindenki nekivágott a szurdoknak, senki nem fordult vissza! A szurdok leírhatatlanul szép! A fotók keveset adnak vissza azokból a mélységekből és magasságokból. Döbbenetes látni ilyen közlől az ember kicsinységét a természet erőihez képest. Azok a vájatok a sziklákban, azok a töbttíz tonnás kövek csak úgy, mintha valaki odadobta volna őket! A víz ereje lenyűgöző így is, biztos nem mernék bejönni hóolvadás idején (- igaz, nem is lehet)! És mindenképp meg kell említeni azt a komoly munkát, amivel ezt az utat létrehozták, és amivel karbantartják!!!

A lenyűgöző látvány miatt szinte fel sem tűnt a létrákon mászás, utólág mindenki könnyebbnek érezte a túrának ezt a szakaszát... a képek magukért beszélnek! A társaság itt még jobban szétszakadozott. Ki-ki megpihent, másodpercenként lehetett fényképezni. Ezt mi is megtettük, sokan selfie gyártásba is kezdtek, így tényleg nem lehetett sietni. A pihenők helyenként jól jöttek Karcsi bácsinak, aki 76 évesen a lányával és a 11 éves unokájával együtt túrázott. Ők voltak a legidősebb és a legfiatalabb résztvevők. Le a kalappal!

Aztán, valahogy a kezdeti vidámságot és alapzajt felváltotta a csend. Ahogy a patak is egyre csendesebbé vált, a hatodik szakasztól az utolsóig inkább elcsigázott tekintetű embereket lehetett látni. Nem a fáradtság miatt... Bevallom, felérve a szurdok feletti hűttéhez, nem is nagyon volt kedvem a zsvajban sörözéshez. Pedig azt mondják, hogy jár a jutalom sör, vagy a jutalom csoki! De jó volt látni, hogy a többiek jól érezték magukat, főleg, akik hirtelen hajtották fel a sört! – Meg a jóféle hazai hukutyut!

Kis pihenő után indultunk Teichalmba, ami egy óra gyaloglást jelent. Eleve így terveztem, mert aki saját kocsival jön, az kénytelen visszamenni Mixnitzbe. Mivel a túra több mint három órás volt, így a sofőr át tudta vinni a buszt, és így többet láttunk a környékből! A Teichalmba vezető út is vadregényes, egy kis patak csörgedezik mellette, út közben tehennel, ahogy annak lennie kell! A település télen sí központként üzemel, de a közepén lévő tó sokakat vonz ide nyáron is.

Sajnos itt végződött a túránk, gyönyörű volt, mindenkinek ajánlom!

Pálfi László